

Gecse Dóra

18 randi

Ha sikerül, abból párkapcsolat lesz.
Ha nem, akkor novella.

„Március 15-re esett a randi. Azokban az években volt ez, amikor viszonylag szokásosnak tekinthettük a kisebb-nagyobb utcai balhékat a nemzeti ünnepeken. Ennek önös érdekből kivételesen örültem is egy kicsit. És hogy miért?

Mert volt miről beszélnem. Nekem!

Tibi nem nagyon volt partner a beszélgetésben. Nagyon kínosan éreztem magam, mert a kérdéseimre csak félmondatokkal válaszolt. Dicséretére mondom, a fiú a tőmondatok mestere. Alany-állítmány. Esetleg megfűszerezi a mondókáját egy-egy tárggyal. Néhol elvétve felbukkan egy-egy helyhatározó. Az pedig már a bővítmények orgiája.

- Te hol laksz, mit is írtál?
- Budán.
- És azon belül?
- A Moszkva térnél.

Hopp, ez már három szó!

- Mindig ott laktál?
- Nem.
- Előtte hol laktál?
- Kelenföldön.

– Én a nyolcadik kerületben születtem, de aztán gyorsan kiköltöztünk Óbudára, és azóta ott lakom. Jó környék, csak macerás a közlekedés. Jól jönne oda is egy metró – reméltem, ezzel a mondattal megtöröm a jeget, és sikerül beszélgetést kezdeményeznem arról például, hogy miért kevés a metróvonal Budapesten.

Tévedtem.

- Hát, van ez így – mondta Tibi.

Értettem. Metró-téma lezárva.

- Hova jártál gimibe?
- Kelenföldre.

Tíz perc néma csendet tartottunk az elmúlt kelenföldi diákévek tiszteletére. (Tibi szerint van ez így)

„Épp az édesanyjával beszélt telefonon – immár negyedszer az este folyamán, amikor a pincér kihozta a számlát. Attila a telefont a bal kezébe vette, a jobbal a pénztárcájában kotorászott, majd integetett felém.

Bocsi, van egy ezresed? Nincs nálam ennyi kápé.

Francba. De jó, hogy eljön egy ilyen sznob helyre pénz nélkül... Szerencsére nem volt ezresem. Kétezresem volt ugyan, de hirtelen úgy döntöttem, hogy azt neki nem kell tudnia.

Nincs, ötszázasom van csak – suttogtam neki, bár nem tudom, miért suttogtam. Biztos nem akartam megzavarni az anyukával folytatott diskurzust.

Nem baj, az is jó lesz, majd összerakom apróból. Várjál, anya, egy kicsit, fizetek...

A telefont nem tette le, kiborította az aprót az asztalra, és egy kézzel bénázva kiszedegette a százasokat és ötveneseket. Majd az összeget a pincér felé tolta, integetett neki, hogy köszöni, az aprót megtarthatja a mocskos állat, majd újfent belemerült a telefonálásba és a női fenekek fixírozásába. Egyetlen szerelmem, így nem érsz haza tíz órára. És én sem. Sajnos.” (Attila, mama)

„Kezdetleges románcunk kihalt, mint a dinoszauruszok. Levi megismert egy jóval fiatalabb kislányt, aki egy este alatt úgy felszedte, hogy Levi szinte észre sem vette. Ügyes volt a csaj, megérezte, hogy kell az önbizalomhiányos férfival bánni... el kell vele hitetni, hogy ő az isten. Ráadásul a csaj enyhén kettyós – Levi a saját bevallása szerint amúgy is a bolond lányokat szereti. Az előző csaja is flúgos volt, kiszámíthatatlan, és füllentős. Ezt sem értettem, fel is hívtam rá Levi figyelmét:

– Neked mintha csak a bolond csajok tetszenének...

– Ez így van. Ők izgalmasak, tudnak meglepetéseket okozni.

Beszárás. Ha ezt előbb tudom, egy klasszikust idézve elrejték egy levágott lófejet az ágyában. Ha ez kell neki, nem a mosoly meg a csipkebugyi... Persze sosem tennék ilyet, mert szeretem az állatokat. Be kellett volna érnie mondjuk egy megrohadt kaktusszal vagy az egyik exem vonalkódos alsónadrágjával.” (Lájkold Levit!)

„Meg is beszéltünk egy második randit, átfáradt hozzám pár sörrel és egy üveg borral. Folytattuk a most már lazább hangvételő társalgást, úgy éreztem magam, mintha egy rég látott osztálytársammal csacsognék. Sport, gimis élmények, piálás, bulik, tanárok kerültek szóba.

Egyszer csak Gábor megszólal:

– Eszméletlen meleg van itt nálad, muszáj levenni a pulcsimat.

Hajrá, bébi, gyerünk!

Két meglepetés is ért. Az egyik, hogy a pólón keresztül is látszott, hogy barátunk elképesztően izmos. Hát igen, a kajakos-vízilabdás múlt... A másik pedig a felkarján kandikáló méretes tetoválás.

– Azta, van egy tetkód? Megnézhetem?

Gábor felhajtotta a pólója ujját. Nagyon szépen kidolgozott nonfiguratív minta volt a karján... azaz várjunk csak! Nem is annyira nonfiguratív... a közepén a cirádák betűket formáztak. R-É-K-A.” (Jó reggelt Gábor, jó éjszakát Gábor!)

„Norbi megtörte a csendet, a barátnőmnek szegezte a kérdést:

– Te mit keresel?

– Hogy érted? – meredt rá a lány.

– Hát hogy milyen jellegű kapcsolatot keresel?

– Ja... hát, megismerjük egymást, aztán majd alakul...

– Ja jó. Csak mert én komoly kapcsolatot keresek. Te is komoly kapcsolatot keresel?

Barátnőmnek elkerekedett a szeme.

– Igen, alapvetően komoly kapcsolatot keresek, de ez ugye attól függ, hogy milyen a másik ember személyisége, hogy passzolunk össze. Idővel kiderül, hogy van-e realitása a komoly kapcsolatnak két ember között...

– Akkor te is komoly kapcsolatot keresel. De jó! Akkor kezdjük el!” (Norbi elkezdéné)

„A következő meglepetés a konyhában ért. Rengeteg mosatlan... ez még elfogadható, én sem vagyok egy mosogató tündér.

Kivehetek egy poharat a szekrényből?

Persze, balra fent.

Több poharat nem is tudtam volna kivenni, mert összesen egy darab volt. Az is olyan zsíros volt kívül, hogy majdnem kicsúszott a kezemből. Megnyitottam a csapot, az meg ragadt. Mindenhol száraz zsírcseppek, kávéfolt, kiszáradt teafilterek és az elmaradhatatlan morzsa. A tűzhelyen egy serpenyő. A benne hagyott hideg zsírban szépen kirajzolódott egy nagy szál kolbász helye. Utálok takarítani, de esküszöm, kedvem támadt hozzá. Na jó, visszafogom magam és nem kezdek el vészettül csiszatolni, ennyire azért még nem vagyunk jóban.

Bementünk a szobába, beszélgettünk, összebújtunk. Majd eljött a pont, hogy ki kellett mennem a vécére. Ekkor ért a következő meglepetés. Nem szeretném részletezni, milyen állapotban volt a vécésésze, de hogy vécékefét és súrolószert évek óta nem látott, az biztos. Nem, nem csak a reggel véletlenül otthagytam cicapofon látszott a valaha szebb napokat élt

porcelánon. Amit ott láttam, nem egy apró
figyelmetlenség. Ez egy életstílus. Sajnos.” (Péter a
mocsokban)